

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση T-201/99,

Royal Olympic Cruises Ltd,

Valentine Oceanic Trading Inc.,

Caroline Shipping Inc.,

Simpson Navigation Ltd,

Solar Navigation Corporation,

Ocean Quest Sea Carriers Ltd,

Athena 2004 SA,

Freewind Shipping Company,

με έδρα τη Μονροβία (Λιβερία),

Ελληνική Εταιρία Δηπρωτικών Γραμμών ΑΕ, με έδρα τον Πειραιά (Ελλάδα),

εκπροσωπούμενες από τον Ν. Σκανδάμη, δικηγόρο Αθηνών, και τον Α. Ποταμιάνο, δικηγόρο Πειραιά, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο S. Le Goueff, 9, avenue Guillaume,

ενάγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τον Μ. Βιτσεντζάτο και τη Σ. Κυριακοπούλου, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Ε. Uhlmann, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Τ. Χριστοφόρου και Α. Val Solinge, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

εναγομένων,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας που φέρεται ότι υπέστησαν οι ενάγουσες συνεπεία της συμπεριφοράς της Ευρωπαϊκής Κοινότητας κατά την ένοπλη επέμβαση στο Κοσσυφοπέδιο μεταξύ της 24ης Μαρτίου και της 9ης Ιουνίου 1999,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. W. H. Meij, Πρόεδρο, Α. Potocki και J. Pitting, δικαστές,

γραμματέας: Η. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

- 1 Οι ενάγουσες πλοιοκτήτριες εταιρίες ασκούν δραστηριότητες στον τομέα της διοργάνωσης και της πραγματοποιήσεως θαλασσιών περιηγήσεων (κρουαζιερών) στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο.
- 2 Εν όψει της καλοκαιρινής περιόδου του 1999, τουριστικά γραφεία και ιδιώτες προέβησαν, ήδη από τα τέλη του 1998, σε κρατήσεις στα πλοία για κρουαζιέρες των εναγουσών. Από τις 24 Μαρτίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία άρχισε η ένοπλη επέμβαση ορισμένων κρατών μελών του Οργανισμού του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (ΝΑΤΟ) κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας (στο εξής: ΟΔΓ), μεγάλος αριθμός αυτών των κρατήσεων, για τους μήνες Απρίλιο και Μάιο του 1999, ακυρώθηκαν συνεπεία της συνεχίσεως των εχθροπραξιών και της αστάθειας που επικρατούσε στην περιοχή. Επομένως, ο αριθμός των κρατήσεων μειώθηκε αισθητώς σε σχέση με αντίστοιχη περίοδο του προηγούμενου έτους.
- 3 Οι ενάγουσες ισχυρίζονται ότι, υπό την ιδιότητά τους ως παρεχουσών τουριστικές υπηρεσίες, υπέστησαν, από τις 24 Μαρτίου 1999, σημαντικές ζημιές, οι οποίες συνεχίστηκαν και μετά τις 9 Ιουνίου, ημερομηνία κατά την οποία έληξε η επέμβαση. Διευκρινίζουν ότι η συνολική ζημία τους ανέρχεται σε 73 963 000 δολάρια ΗΠΑ (USD).

4 Οι ενάγουσες θεωρούν ότι η ένοπλη επέμβαση κατά της ΟΔΓ — που πραγματοποιήθηκε από διάφορα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που είναι επίσης μέλη του ΝΑΤΟ — ήταν παράνομη. Προσάπτουν στο Συμβούλιο και την Επιτροπή ότι υποστήριξαν, με διάφορες πράξεις επίσης παράνομες, αυτή την επέμβαση και καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα υποχρεούται να αποκαταστήσει τις ζημιές τους.

5 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Σεπτεμβρίου 1999, οι ενάγουσες άσκησαν την παρούσα αγωγή αποζημιώσεως κατά «της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και δη των οργάνων της, Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων».

6 Μετά την κατάθεση των υπομνημάτων ανταπαντήσεως, επιτράπηκε στις ενάγουσες να καταθέσουν συμπληρωματικό υπόμνημα προκειμένου να μπορέσουν να απαντήσουν στους νέους ισχυρισμούς και επιχειρήματα που, κατ' αυτές, προβλήθηκαν με τα υπομνήματα ανταπαντήσεως. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή, με έγγραφα που κατέθεσαν αντιστοίχως στις 16 και 19 Ιουνίου 2000, δεν έλαβαν θέση επί του υπομνήματος αυτού.

Αιτήματα των διαδίκων

7 Οι ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή, συμπράττοντας στις παράνομες από πλευράς του διεθνούς δικαίου πράξεις που εξέδωσε η Ευρωπαϊκή Ένωση, παραβίασαν τη θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου, δηλαδή την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των διοικουμένων στον τομέα της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών θαλασσίας μεταφοράς και αναψυχής·

- να τους επιδικάσει το ποσό των 73 963 000 USD ως αποζημίωση, σύμφωνα με τα άρθρα 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

 - να καταδικάσει τους εναγόμενους στα δικαστικά έξοδα.
- 8 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη.

 - να καταδικάσει τις ενάγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των εναγουσών

- 9 Κατά τις ενάγουσες, η ένοπλη επέμβαση στο Κοσσυφοπέδιο εμφανίζεται ως ένα πλέγμα παρανόμων πράξεων οι οποίες συνιστούν μια αλυσιδωτή παραβίαση του διεθνούς δικαίου, του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κοινοτικού δικαίου, η οποία διαπράχθηκε τόσο από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα όσο και από τα κράτη μέλη που είναι μέλη του ΝΑΤΟ.

- 10 Πρώτον, τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που είναι μέλη του ΝΑΤΟ προσέβαλαν, με τη μονομερή ένοπλη επέμβαση, την εδαφική ακεραιότητα της ΟΔΓ, κατά παράβαση του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.
- 11 Δεύτερον, η Ευρωπαϊκή Ένωση συνέπραξε στην παράνομη αυτή συμπεριφορά παρέχοντας ενεργητική στήριξη επί πολιτικού, ηθικού, επιχειρησιακού και νομικού επιπέδου. Συγκεκριμένα, συμπεριφέρθηκε παρανόμως υιοθετώντας μια σειρά συμπερασμάτων, κοινών θέσεων και αποφάσεων.
- 12 Κατά τις ενάγουσες, η συμπεριφορά αυτή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως πρέπει να εξομοιωθεί προς παράνομη μονομερή ένοπλη επέμβαση των χωρών μελών του ΝΑΤΟ κατά της ΟΔΓ, στον βαθμό που αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο της με την ειδικότερη μορφή των ενόπλων αντιποίνων. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Ευρωπαϊκή Ένωση ενεπλάκη στην ένοπλη επέμβαση και διέπραξε αυτοτελώς παρανομίες, παραβαίνοντας τις απορρέουσες από τον χάρτη των Ηνωμένων Εθνών υποχρεώσεις, τις οποίες υπέχει δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, ΕΕ.
- 13 Τρίτον, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα συνέπραξε στην παράνομη συμπεριφορά των κρατών μελών του ΝΑΤΟ: αφενός, κατ' αντανάκλαση, στον βαθμό που συμμετέχει στην ενιαία δομή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και, αφετέρου, αυτοτελώς, υπό την ιδιότητά της ως ιδιαίτερου διεθνούς οργανισμού.
- 14 Αφενός, συγκεκριμένα, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, παρά το ότι έχουν χωριστή νομική προσωπικότητα, συνιστούν πολιτική και νομική ενότητα. Κατά συνέπεια, καταχρηστική συμπεριφορά επί του πολιτικού επιπέδου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως πλήττει το ίδιο το θεμέλιο του κοινοτικού δικαίου.

15 Αφετέρου, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα συνέπραξε παρανόμως στην ένοπλη επέμβαση μέσω της θεσπίσεως ορισμένων κοινοτικών κανονισμών που προέβλεπαν την επιβολή κυρώσεων, ήτοι

- του κανονισμού (ΕΚ) 900/1999 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1999, σχετικά με την απαγόρευση πώλησης και προμήθειας πετρελαίου και ορισμένων προϊόντων πετρελαίου στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας (ΕΕ L 114, σ. 7)·
- του κανονισμού (ΕΚ) 1064/1999 του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1999, σχετικά με την απαγόρευση πτήσεων μεταξύ των εδαφών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και με την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 1901/98 (ΕΕ L 129, σ. 27)·
- του κανονισμού (ΕΚ) 1084/1999 της Επιτροπής, της 26ης Μαΐου 1999, για την κατάρτιση κατάστασης των αρμοδίων αρχών που αναφέρονται στο άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) 900/1999 (ΕΕ L 131, σ. 29)·
- του κανονισμού (ΕΚ) 1520/1999 της Επιτροπής, της 12ης Ιουλίου 1999, για την κατάρτιση καταλόγων των αρμόδιων αρχών και των αεροσκαφών που είναι ταξινομημένα στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας και νομίμως παρόντα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα που ορίζονται στο άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΚ) 1064/1999 (ΕΕ L 177, σ. 10)·

Κατά τις ενάγουσες, οι εν λόγω κανονισμοί συνιστούν εφαρμογή των πράξεων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στον τομέα της οικονομίας — ελευθερία μεταφορών και ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — και, επομένως, είναι παράνομοι για τους ίδιους λόγους όπως οι πράξεις αυτές της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

- 16 Οι ενάγουσες διευκρινίζουν ότι η ζημία που υπέστησαν δεν είναι το αποτέλεσμα του εμπόργκο επί του πετρελαίου και της απαγορεύσεως των πτήσεων καθεαυτών, αλλά της ένοπλης επεμβάσεως στην οποία η Ευρωπαϊκή Κοινότητα ενεπλάκη από πραγματικής και νομικής απόψεως, καθόσον εξέδωσε πράξεις που στήριζαν άμεσα αυτή την επέμβαση. Δεν πρόκειται εδώ για κοινοτική ευθύνη που γεννάται από το κανονιστικό περιεχόμενο των κοινοτικών πράξεων που εκδόθηκαν, αλλά για κοινοτική ευθύνη που είναι η εσωτερική όψη της διεθνούς ευθύνης που προκύπτει από την ίδια την έκδοση πράξεων που συνεπάγονται συμμετοχή στην παράνομη συμπεριφορά. Κατά τη λογική αυτή, το κανονιστικό περιεχόμενο τους δεν έχει άλλη σημασία πλην της ενισχύσεως της παράνομης συμπεριφοράς. Κατά συνέπεια, η κοινοτική ευθύνη θεμελιώνεται, άμεσα και πρωτίστως, στο γεγονός της εκδόσεως κανονισμών που συνδέονται με παράνομη διεθνή συμπεριφορά.
- 17 Κατά τις ενάγουσες, οι παράνομες πράξεις των οργάνων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας συνέβαλαν αποφασιστικά στην επέλευση της ζημίας. Αν δεν είχαν τελεστεί αυτές οι πράξεις, η κατάσταση των εναγουσών θα ήταν διαφορετική, διότι δεν θα είχε δημιουργηθεί το έντονο κλίμα ανασφάλειας στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο. Οι παράνομες πράξεις της Ευρωπαϊκής Κοινότητας συνέπεσαν χρονικά προς τις στρατιωτικές επιχειρήσεις και προδήλως αποφασίστηκαν προς ενίσχυσή τους, οπότε εντάσσονται στο πλαίσιο της ένοπλης επεμβάσεως και συνιστούν συμβολή προς αυτή.
- 18 Οι ενάγουσες προσθέτουν ότι, εν πάση περιπτώσει, είναι περιττή η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου, στον βαθμό που η ευθύνη της Ευρωπαϊκής Ένώσεως και, κατά συνέπεια, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας απορρέει αυτομάτως από το γεγονός ότι, δυνάμει του άρθρου 17, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, ΕΕ, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωπαϊκή Κοινότητα αναδέχονται τις υποχρεώσεις των κρατών μελών που είναι επίσης μέλη του ΝΑΤΟ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 19 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν προσφυγή στερείται προδήλως κάθε νομικού ερείσματος, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Το Πρωτοδικείο, υπό το φως του συνόλου των δικογράφων των διαδίκων, θεωρεί ότι είναι σε θέση να αποφανθεί κατ' ουσίαν επί της υπό κρίση αγωγής χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 20 Εκ προοιμίου, πρέπει να τονιστεί ότι, δεδομένου ότι η υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως στρέφεται ρητώς κατά της «Ευρωπαϊκής Κοινότητας», το Πρωτοδικείο προέβη αυτεπαγγέλτως σε διόρθωση της ταυτότητας των διαδίκων, δοθέντος ότι, δυνάμει του άρθρου 17 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται και στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του ίδιου οργανισμού, μόνον τα όργανα της Κοινότητας, τα οποία πρέπει να διακρίνονται από την ίδια, έχουν την ιδιότητα του εναγομένου στα πλαίσια αγωγής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, T-572/93, Οδηγήτρια κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2025, σκέψη 22).
- 21 Κατά πάγια νομολογία, η γένεση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας προϋποθέτει ότι ο ενάγων αποδεικνύει το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτει στο οικείο κοινοτικό όργανο, το υλοστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της προβαλλομένης ζημίας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, *Oleifici Mediterranei* κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16, και του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-175/94, *International Procurement Services* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-729, σκέψη 44, της 16ης Οκτωβρίου 1996, T-336/94, *Efisol* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1343, σκέψη 30, της 11ης Ιουλίου 1997, T-267/94, *Oleifici Italiani* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1239, σκέψη 20, και της 29ης Ιανουαρίου 1998, T-113/96, *Dubois και Fils* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-125, σκέψη 54). Εφόσον δεν πληρούνται μία από τις προϋποθέσεις αυτές, η αγωγή πρέπει να απορρίπτεται στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να

εξεταστούν οι άλλες προϋποθέσεις της εν λόγω ευθύνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-146/91, ΚΥΔΕΠ κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψη 19).

22. Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνηστεί, αφενός, ότι η υπό κρίση αγωγή ασκήθηκε ρητώς «βάσει των άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ» και στρέφεται κατά «της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και δη των οργάνων της, Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων». Κατά συνέπεια, η αγωγή αφορά τη φερόμενη παράνομη συμπεριφορά των κοινοτικών αυτών οργάνων, η οποία συνίσταται στην έκδοση των τεσσάρων κανονισμών που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 15.
23. Αφετέρου, οι ενάγουσες υπογράμμισαν ρητώς ότι αποδίδουν την προβαλλόμενη ζημία όχι στις οικονομικές κυρώσεις που επιβλήθηκαν με τους εν λόγω κοινοτικούς κανονισμούς, αλλά αποκλειστικά στην ένοπλη επέμβαση κατά της ΟΔΓ.
24. Επιπλέον, οι ενάγουσες παραδέχονται ότι το άρθρο 46 ΕΕ αποκλείει την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου όσον αφορά τις πράξεις που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και ότι, πολλώ μάλλον, στρατιωτικές επιχειρήσεις δεν μπορούν να στοιχειοθετούν, καθεαυτές, την εξωσυμβατική ευθύνη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
25. Με τις παρατηρήσεις τους αυτές, οι ενάγουσες δεν προσδιορίζουν μια συμπεριφορά που μπορεί να καταλογιστεί στα κοινοτικά όργανα η παρανομία της οποίας θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Κοινότητας.
26. Όσον αφορά τον ισχυρισμό των εναγουσών ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, μέσω ακριβώς των επίμαχων κανονισμών, παρέσχε τη στήριξη της στην ένοπλη επέμβαση

και, κατ' αυτόν τον τρόπο, παρέσχε υποστήριξη στην παράνομη συμπεριφορά αυτών από τα κράτη μέλη της που συμμετείχαν στην εν λόγω επέμβαση, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, πρέπει να υπάρχει άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημίας και της προσαπτομένης συμπεριφοράς [απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1979, 64/76 και 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 515, σκέψη 21 (συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά): προπαρατεθείσα απόφαση International Procurement Services κατά Επιτροπής, σκέψη 55], δηλαδή ότι η συμπεριφορά αυτή πρέπει να είναι η αποφασιστική αιτία της ζημίας (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2000, T-614/97, Aduanas Pujol Rubio κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2387, σκέψη 19, και της 16ης Ιουνίου 2000, T-611/97, T-619/97 έως T-627/97, Transfluvia κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2405, σκέψη 17). Πράγματι, στον τομέα της εξωσυμβατικής ευθύνης των δημοσίων αρχών από κανονιστικές πράξεις δεν υφίσταται υποχρέωση αποζημίωσης για κάθε βλαπτική συνέπεια, έστω και απομακρυσμένη, από μια παράνομη νομική κατάσταση (προπαρατεθείσα απόφαση Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 21).

27 Όμως, ο εν προκειμένω ισχυρισμός των εναγουσών, που στηρίζεται στην έκδοση και μόνον των κοινοτικών κανονισμών 900/1999, 1064/1999, 1084/1999 και 1520/1999, δεν αποδεικνύει την ύπαρξη επαρκώς άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των κανονισμών αυτών, αφενός, και της προβαλλόμενης χρηματικής ζημίας, αφετέρου. Δεδομένου ότι η ζημία αυτή προκλήθηκε από την ένοπλη επέμβαση τρίτων σε σχέση με τα κοινοτικά όργανα, μόνον η συμβολή των οργάνων αυτών στην εν λόγω επέμβαση θα μπορούσε ενδεχομένως να θεωρηθεί ότι αποτελεί επαρκώς άμεση αιτιώδη συνάφεια. Πάντως, δεδομένου ότι η έκδοση των επίμαχων κανονισμών δεν έχει καθεαυτή καμία άμεση σχέση με την ένοπλη επέμβαση και την προβαλλόμενη ζημία, οι ενάγουσες δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι η έκδοσή τους συνιστά μια τέτοια συμβολή εκ μέρους αυτών των οργάνων.

28 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι δεν πληρούνται οι αναγκαίες προϋποθέσεις για να στοιχειοθετηθεί η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας.

29 Κατά συνέπεια, η αγωγή αποζημίωσης πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως στερούμενη κάθε νομικού ερείσματος.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 30 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι ενάγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδά τους καθώς και στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο και η Επιτροπή, που υπέβαλαν σχετικό αίτημα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή ως προδήλως στερούμενη κάθε νομικού ερείσματος.
- 2) Καταδικάζει τις ενάγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 12 Δεκεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij